

סדר זאת חנוכה

(מח) בשנים האחרונות היה רבינו מחלק בליל זאת חנוכה לקהל הקודש מעות חנוכה^א, וטרם חילקם הניח שתי ידיו עליהם, וברכם^ב בברכת קדשו^ג.

(מט) בתפלת שחרית^ד בזאת חנוכה עלה רבינו לתורה "שלישי" לה.

(נ) קראו לכהן מ"ביום השמיני" עד "מלאה קטורת", וללוי עד "זה קרבן גמליאל בן פדהצור", ולישראל מ"ביום התשיעי" (פב) עד "כן עשה את המנורה".

מקורות והערות

צדיק מה פעל

לא. היה מחלק מטבעות מתכת של (פב) במשנה צרורס (סימן תרפ"ד ס"ק ד') ארצות הברית, בשיווי רבע דולאר ("קוואדער").
כתב וז"ל, כהן ולוי קורא בקרננו של גמליאל, וישראל גומר וכו', עכ"ד.

לב. כשהיה רבינו מברך מטבעות

לשמירה וסגולה, היה רגיל לומר גם כנוסח הזה: "השם יתברך יעזור שכל הכוונות שהיו הצדיקים מכוונים בברכם מטבעות, תחלנה גם על מטבעות אלו".
לג. עובדא הוי בתושב ירושלים, מנהל גמ"ח, שהיה מחזיק את כספי הגמ"ח בארון מיוחד שבביתו. כשקיבל מרבינו מעות חנוכה שהתברכו בברכת קדשו, הניחו באחת האצטבאות (מדפים - שעלפס) שבארון, לשמירה ולסגולה. לילה אחד פרצו גנבים לביתו, ורוקנו את הארון כולו מכספיו, אך באצטבא שבה הונח מטבע הברכה של רבינו לא נגעו, וכל הכספים שהיו בה נשארו לפליטה. ויהי הדבר לאות ולפלא, איך סונוורו עיניהם שלא לראות הכספים אשר לפנייהם.

עוד עובדא כעין זו היתה פעם, כשהמשמש ביקש מרבינו לברך את טס הכסף שהונח מתחת למנורת רבינו בעת הדלקת הנרות בימי החנוכה, והיה שייך למשמש, ורבינו נענה אליו, ובירכו. לאחר ימים פרצו גנבים לביתו, ורוקנו את הארון שבחדר האורחים מכל כלי הכסף שבו, ורק את טס הכסף שרבינו בירך, והיה גם כן בארון, השאירו ולא לקחו, ויהי לפלא.

לד. בשנת תשמ"ט לפ"ק, הלך רבינו בזאת חנוכה יחד עם תלמידי הישיבה להתפלל באחד מבתי המדרשות בירושלים שספר התורה של הרה"ק בעל דברי חיים מצאנו זללה"ה נמצא בו, בכדי שיוכל לעלות לתורה בספר תורה זה.

לה. ופעם שכחו וקראוהו לתורה ראשון, והצטער רבינו מאוד על זה, ואמר בלשון קדשו: "אני משתוקק לעליה זו כבר מתחילת ימי החנוכה". ושוב אחר

נא ^{א"ר ל'א'א'א'א'} ביום זאת חנוכה אסף רבינו לתוך כלי שיורי פתילות ^{פ"ג} גרות החנוכה של כל הלילות, ושפך לתוך הכלי השמן שנותר בבזיכים ^{פ"ד} בלילה האחרון ^{פ"ה}, וכן השמן שנותר בפך שממנו שפך מדי לילה לתוך הבזיכים ^{פ"ו}. וצוה לנגב את הבזיכים ושאר חלקי המנורה בצמר גפן (וואטע) היטב-היטב עד שיהיו יבשים לגמרי, והניח את הצמר גפן בתוך הכלי. ואז הדליק את הכל, ובעת שעלה להב המדורה, אמר: "כן יאבדו כל אויביך ה'". ואמר עוד: "כל הכוונות שהיו הצדיקים מכוונים בשריפת שיורי הפתילות והשמן, תחלנה גם על שריפה זו". והיה רבינו אומר, כי שריפת שיורי הפתילות והשמן מסוגלת להנצל מעלילת דם ^{פ"ז}.

מקורות והערות

צדיק מה פעל

פג בשלחן ערוך (סימן תרע"ז סעיף ד') התפלה הלך רבינו לבית המדרש להשתתף בברית מילה שהתכבד בה בסנדקאות, ושם התקיימו עדיין מנינים לתפלת הנותר מן השמן והפתילות וכו' עושה לו מדורה, עכ"ד.

הזכר רק שריפת השמן ולא הפתילות, אך בטור (שם) כתב וז"ל, שחרית, וקראו את רבינו לתורה שלישי באחד המנינים, ואז נחה דעת קדשו.

פד בשלחן ערוך ^{מ"ח פ"ח} (סימן תרע"ז סעיף ד'),

הנותר ביום השמיני מן השמן הצריך לשיעור הדלקה, עושה לו מדורה ושורפו בפני עצמו, שהרי הוקצה למנחה, עכ"ד. וכתב במגן אברהם (ס"ק י') וז"ל, וז"ח פסק כשנתן השמן בסתם, הוקצה כל השמן וכו', ולכן טוב להתנות לכתחלה שלא יאסר אלא כשיעור, עכ"ד. ולפי זה מי שאינו מתנה, חייב לשרוף גם השמן שנשאר במנורה אחר חלי שעה.

פה אבל השמן שנותר בבזיכים בלילות הקודמים, השאיר להדלקת הלילה הבא, וכמו שכתב בטור (סימן תרע"ז) וז"ל, הנותר מן השמן והפתילות כליל ראשון, מוסיף עליו ומדליק כליל ב'. נותר כליל ב', מוסיף עליו ומדליק ג'. וכן בכל הלילות, עכ"ד.

פו מדינא אין צריך לשרוף שמן זה, אף אם נימא דהשפיכה לתוך הפך נחשבת כהזמנה לגרות חנוכה, דהרי כתב המגן אברהם (סימן תרע"ג ס"ק ח') דהזמנה לאו מילתא היא. אלא שרבינו נהג סלקול בעצמו, והחמיר לשרוף גם שמן זה.

פז בסידור רבי שצתי (בונת חנוכה) כתב וז"ל, לאחר שדולק ליל ח' יקח כל הפתילות יחדיו, וידליקם עם שאר שמן זית שנשאר, וסגולתו להנצל מהריגת דם בע"ה, עכ"ד.